

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΒ' ΚΥΚΛΟΣ

ΣΕΙΡΑ Α'

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ – ΠΕΡΙΛΗΨΗ - ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Συνεχίζεται ο νέος ΚΒ΄ Κύκλος των Σεμιναρίων Ιστορικο-Φιλοσοφικού Λόγου που διοργανώνει στην Πάτρα ο φιλόσοφος Απόστολος Πιερρής, διευθυντής του Ινστιτούτου Φιλοσοφικών Ερευνών. Συντρέχουν δύο σειρές του Κύκλου, η Σειρά Α΄ πραγματευόμενη τη δυνατότητα αναγέννησης της Ελλάδας από τα ερείπια του Νεοελληνισμού, η Σειρά Β΄ αφιερωμένη στη μελέτη μιας κεντρικής συνιστώσας στη σταθερή αξία του Ελληνισμού, της Μορφής στην Τέχνη και το Πνεύμα.

Η Σειρά Α΄ έχει τον γενικό, εμβληματικό τίτλο:

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΠΟΤΥΧΗΜΕΝΗ ΧΩΡΑ:

ΥΠΑΡΧΕΙ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ;

I

Ξεκινήσαμε στην πρώτη μας συνάντηση με την ανάλυση του Νεοελληνικού Παραμορφώματος που επιτέλους καταρρέει υπό το βάρος της σήψεώς του. Μετά στο δεύτερο σεμινάριο την προηγούμενη Πέμπτη, ασχοληθήκαμε με την ιστορική συγκυρία κατά την παρούσα φάση των κοσμοϊστορικών εξελίξεων που χαρακτηρίζουν την εποχή μας ως Εποχή Μεταβολών. **Με τη συνείδηση της φύσης και των ουσιαστικώ ν αιτίων του**

βαθύτατου προβλήματός μας αφενός και με τη σαφή γνώση της μορφής του παγκόσμιου ιστορικού πλαισίου μέσα στο οποίο το μέλλον της χώρας μας θα διαδραματισθεί αφετέρου, θα έχουμε τις απαραίτητες προϋποθέσεις για μια ορθολογική χάραξη στρατηγικής σωτηρίας.

Η τερατώδης αποτυχία του Νεοελληνικού εκτρώματος καθίσταται εκτυφλωτικά αποκαλυπτική από ένα γεγονός μνημειώδους παραλογισμού.

Το Σύστημα του Νεοελληνισμού (σαν Νεοελληνικό Κράτος και σαν Νεοελληνικός Πολιτισμός και κυρίως ως Ηγετική Αναξιοκρατία) απεδείχθη ταυτόχρονα

α) όχι μόνο ανίκανο να συνεργήσει αποτελεσματικά με το καταφανές **Άνυσμα της Ιστορίας** στην εποχή μας αλλά και κινούμενο αντιδραστικά προς αυτό

Και **β)** όχι μόνο ανίκανο να ταυτισθεί προς τον τρόπο σκέψης και τις αξίες της **Μεγάλης Παράδοσης του Ελληνισμού** (ως, επιπλέον, καθοριστικού παράγοντα στις εξελίξεις του Κεντρικού Συστήματος της Ιστορίας) αλλά και επίμονα αποφασισμένο να δομείται και να λειτουργεί αντιφατικά προς αυτήν σε όλους τους τομείς.

Το Νεοελληνικό Σύστημα διέπραξε λοιπόν ταυτόχρονα δύο εγκλήματα καθοσιώσεως: **στράφηκε ενάντια στον Ελληνισμό και ενάντια στην Ιστορία**. Βέβαια η διπλή του αμαρτία έχει εντέλει μια ρίζα, αφού σύμφωνα με τη θεωρία που έχουμε αναπτύξει **η λογική της ιστορίας είναι ο κλασικός λόγος του όντος.**

II

Η γεωπολιτική συνιστώσα του Ανύσματος της Ιστορίας στο εγκύμον παρόν δείχνει το πεπρωμένο της παγκοσμιοποίησης να μετασχηματίζει το μονοπολικό, Ηγεμονικό παγκόσμιο σύστημα σε «Αυτοκρατορικό» μοντέλο ενιαίας διοικητικής ολοκλήρωσης. Είδαμε ότι στην ανθρώπινη ιστορία λειτουργεί η ίδια νομοτέλεια που καθορίζει το κοσμικό γίγνεσθαι ως τάξη και ρυθμός του όντος εν γένει. Η ύπαρξη του όντος κινείται υπό το κράτος ενός διπλού νόμου αυξάνουσας διαφοροποίησης και προβαίνουσας ολοκλήρωσης. Η συνεχώς δημιουργούμενη μεγαλύτερη διαφοροποίηση γεννά όλο και πολυπλοκότερες συνθέσεις εντονότερης όμως ενοποίησης.

Υψηλότεροι βαθμοί ύπαρξης χαρακτηρίζονται από συνθετότερες και πιο διαφοροποιημένες δομές αυξημένης όμως ενότητας (π.χ. τα οργανικά όντα ή μια συγκεκριμένη πολιτιστική φάση).

Τα φαινόμενα της γεωπολιτικής ιστορίας αποδεικνύουν την εγκυρότητα των νόμων αυτών στο πεδίο της ανθρώπινης ύπαρξης. Μια μεγάλη περίοδος της ιστορίας ορίζεται στην αρχή της από την πτώση του Συστήματος Ισχύος στο τέλος της Εποχής του Χαλκού (τέλος της 2^{ης} χιλιετίας π.Χ.) και στο τέλος της από την Πτώση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας (αποτελειωτικά τον 8^ο αιώνα μ.Χ.).

Το Μυκηναϊκό Σύστημα, η Χιτιτική Αυτοκρατορία, το Νέο Βασίλειο στην Αίγυπτο και η Βαβυλωνιακή Δομή καταρρέουν σχεδόν ταυτόχρονα, και με την αρχή της νέας χιλιετίας (της 1^{ης} π.Χ.) και την Εποχή του Σιδήρου, **αρχίζει η περίοδος που ορίζεται από την Ελληνική Επανάσταση του Λόγου και τις γεωπολιτικές διεργασίες που συγκλίνουν με αυτήν.**

Η ενοποίηση της οικουμένης του χώρου του πολιτισμού δρα τότε διαδοχικά ως ιστορική ροπή από τις πρώτες ολοκληρώσεις της Ασσυρίας, στην Περσική Αυτοκρατορία, εν συνεχεία στην Αθηναϊκή Ηγεμονία, μετά στη Μακεδονική προβολή του Μ. Αλεξάνδρου, και τέλος **στο μοναδικό παγκόσμιο επίτευγμα της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, το μεγαλύτερο και σπουδαιότερο γεωπολιτικό γεγονός στην ιστορία της ανθρωπότητας μέχρι σήμερα.** Η ενεργός λογική και η δυναμική μορφή των εξελίξεων είναι ότι κάθε φορά μια δύναμη ευρισκόμενη στη γεωπολιτική περιφέρεια και στο πολιτιστικό περιθώριο του οργανωμένου συστήματος αναδεικνύεται ως καταλύτης και οδηγός των διαδικασιών προς πραγμάτωση του σκοπού της ιστορίας βάσει των νόμων που περιέγραφα πιο πάνω

. Στον κλασικό κόσμο τον τελικό στόχο πέτυχε η Ρώμη: από Ηγεμονική Δύναμη που έγινε μετά τον Γ' Μακεδονικό Πόλεμο (168 π.Χ.) (όπως διείδε καθαρά ο Πολύβιος) και την επιβεβαίωση του ηγεμονικού της status που έδωσε με τις νίκες της στον Γ' Καρχηδονιακό (148 π.Χ.) και τον Αχαϊκό πόλεμο (146 π.Χ.), κατέστη Κέντρο Οικουμενικής Αυτοκρατορίας (27 π.Χ.), μετά από πολλαπλές περιπέτειες πολέμων εξωτερικών και εμφυλίων, αλλά με προδιαγεγραμμένη κατάληξη κατά τη φυσική τάξη του ιστορικού ρυθμού.

Η ιστορία του Κεντρικού Συστήματος από το τέλος του αρχαίου Κόσμου εκτυλίσσεται σε μια νέα μεγάλη περίοδο που κράτησε από τον 8^ο αιώνα μ.Χ. και συνεχίζεται με την ηγεμονική, μονοπολική κατάληξη και την μεγάλη μεταμόρφωση στις μέρες μας (1989). Η γεωπολιτική δυναμική της ολοκλήρωσης λειτούργησε μεν καθοριστικά για τις εξελίξεις και κατά την νέα περίοδο αυτή, δεν έδειξε όμως αρχικά τις καθαρές μορφές που ταχέως αναδείχθηκαν στην κλασσική περίοδο. Ανασταλτικοί παράγοντες ήταν η εμφάνιση δυο κέντρων ολοκλήρωσης ευθύς εξ αρχής, ο Ρωμαϊκός Παπισμός και η Γερμανική Αυτοκρατορία, καθώς και η ανάδυση του Εθνικού Κράτους στη Δυτική Ευρώπη (Αγγλία, Γαλλία). Από το τέλος του 18^{ου}

αιώνα όμως επιταχύνονται οι γεωπολιτικές εξελίξεις ολοκλήρωσης, με τη Γαλλική Επανάσταση (1789) και την πανευρωπαϊκή Ναπολεόντειο προβολή Ισχύος (1802-1814). Η αποτυχία της Γαλλικής Αυτοκρατορίας οδηγεί στην απόπειρα παγίωσης ενός Συστήματος Ισορροπίας Δυνάμεων με το Συνέδριο της Βιέννης και την Ιερά Συμμαχία (1815). Γρήγορα όμως το Σύστημα αυτό μπαίνει σε διαρκή κρίση, σοβούσα αρχικά και εν συνεχεία φανερό

(Κριμαϊκός Πόλεμος). Μια νεώτερη και μικρότερη δύναμη, εκτός του αρχικού συστήματος των Μεγάλων Δυνάμεων, η Πρωσσία, αναλαμβάνει το έργο της προσπάθειας ολοκλήρωσης (ΓαλλοΠρωσικός Πόλεμος, 1870) ιδρύοντας τη νέα Γερμανική Αυτοκρατορία, το Γερμανικό

Reich

Το εγχείρημα κατέρρευσε μετά δύο δραματικούς Παγκόσμιους Πολέμους στο πρώτο μισό του 20ου αιώνα.

Μια έφεδρη οντότητα, όπως πάντα ένας outsider, αποικία μιας κραταιής Δύναμης, κήρυξε την ανεξαρτησία της (1776) λίγο πριν τη Γαλλική Επανάσταση. Και ενώ το Φραγκικό Ευρωπαϊκό εγχείρημα (Γαλλία, μετά Γερμανία) απέτυχε γεωπολιτικά, το Προφανές Πεπρωμένο (Manifest Destiny) της Αμερικανικής Επανάστασης ενεργοποιήθηκε μετά έναν αποφασιστικό Εμφύλιο Πόλεμο (1861-1865). Οι ΗΠΑ αρχίζουν την εμπλοκή με το διεθνές σύστημα στο τέλος του 19ου

αιώνα και με το πόρισμα του

Theodor
Roosevelt

(1905) διακηρύσσουν τον ρόλο τους.

Σε όσα χρόνια χρειάστηκε η Ρώμη από τη δική της εμπλοκή για να γίνει Ηγεμονικό Κέντρο (229-168 π.Χ.), τόσα περίπου χρειάστηκε και η Αμερική από την αποφασιστική συμμετοχή της στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο μέχρι τη νίκη της στον Ψυχρό Πόλεμο (1917-1989 μ.Χ.). Οι ανάγκες οι ίδιες σταθεροποίησης του παγκοσμιοποιημένου συστήματος ωθούν προς τη μετεξέλιξη της Αμερικανικής Ηγεμονίας προς Αμερικανική «Αυτοκρατορία

».

Η εμπέδωση και διατήρηση της Ηγεμονίας εμπεριέχεται στο Στρατηγικό Δόγμα Busch

, τρίτη σημαντική διακήρυξη Αμερικανικής Συνθετικής Στρατηγικής μετά το Δόγμα Monroe

και το Πόρισμα

**Theodore
Roosevelt**

. Η Ευρωπαϊκή προσπάθεια ολοκλήρωσης των καιρών μας (Ευρωπαϊκή Ένωση και Ευρωζώνη) είναι ένα γεωπολιτικό φαινόμενο δευτέρας τάξεως και μεταβατικού χαρακτήρα. Απελευθερωμένη πια από τους Ευρωπαϊστικούς Μεγαλοϊδεατισμούς της, η Ένωση κινείται πλέον πραγματιστικά σαν ενοποιημένη αγορά και ως τέτοια είναι ακόμη λειτουργική. Η

άνοδος της Κίνας και το αυξανόμενο βάρος της Άπω Ανατολής έχει σχέση με τους διαμορφούμενους συσχετισμούς οικονομικής (κυρίως) ισχύος εντός του παγκοσμιοποιημένου συστήματος και δεν θα αποτελέσει πρόκληση προς την Ηγεμονική Δύναμη, αλλά αντιθέτως θα συμβάλλει στην εμπέδωση του σταθεροποιητικού της ρόλου.

III

Αυτή είναι η γεωπολιτική διάσταση του Ανύσματος της Ιστορίας στο παρόν. Το άλλο του βασικό συστατικό είναι η πολιτιστική διάσταση, στην οποία εντάσσονται ο χαρακτηριστικός τρόπος σκέψης και η ορίζουσα αξιολογία κάθε εποχής. Και σε αυτήν το μέλλον επιστρέφει στο κλασσικό παρελθόν, σύμφωνα με τη θεωρία της πολιτιστικής περιοδικότητας που έχουμε αναπτύξει. Βιώ νουμε την αρχή μιας νέας και ολοκληρότερης Αναγέννησης που θα σπάσει τις διανοητικές και αξιολογικές νόρμες του προηγούμενου ευρωπαϊκού παρελθόντος.

Με το Κλασσικό ή τον Ελληνισμό εννοώ το πολιτιστικό σύστημα που μπορεί κεφαλαιωδώς να συμπτυχθεί σε ορισμένες βασικές αρχές:

Η πραγματικότητα αποτελεί ένα δυναμικό πεδίο οριζόμενο από εστίες-κέντρα του.

Τα πράγματα έχουν

ουσία

που συνιστά τον ιδιαίτερο χαρακτήρα της ταυτότητάς τους και αυτές οι διάφορες ουσίες είναι οι εστίες-κέντρα του δυναμικού πεδίου της πραγματικότητας.

Η ουσία συνίσταται στην ορίζουσα μορφή κάθε πράγματος και αυτή σε μια ορισμένη εναρμόνιση των στοιχείων και μερών του, σε μια διαρθρωμένη συσχέτιση και αναλογία μεταξύ τους, τόσο πιο πολύπλοκη όσο συνθετότερη είναι η μορφή του πράγματος.

Η αρμονία της μορφής είναι που κάνει κάθε ύπαρξη

ένα

πράγμα, μια οντότητα,

ένα

ενιαίο σύστημα στοιχείων και μερών οσοδήποτε διαφοροποιημένο και περίπλοκο.

Με το να αποτελεί την ενότητα του πράγματος, η αρμονία της μορφής εδραιώνει τη δύναμή του ως κέντρου του δυναμικού πεδίου της πραγματικότητας.

Έτσι το κάλλος (η ομορφιά=ευ-μορφία) θεμελιώνει τη λειτουργικότητα και αποτελεσματικότητα του όντος. Όπως είδαμε εξ αντιθέτου στην περίπτωση της Νεοελληνικής τερατογένεσης, το άσχημο παραμόρφωμα είναι εγγενώς δυσλειτουργικό και μόνιμα αναποτελεσματικό.

Η ενέργεια των όντων είναι η έκφραση της δύναμης της ουσίας τους, του καθενός κατά τον οικείο χαρακτήρα της ταυτότητάς του. Η αντικειμενική τάξη της πραγματικότητας προκύπτει αυτόματα από αυτή την ενέργεια των όντων κατά την αλληλεπίδρασή τους. Έτσι παράγεται το δυναμικό πεδίο της πραγματικότητας. Η τάξη των όντων είναι ευσταθής, όπως και κάθε ον καθ' εαυτό.

Ο άνθρωπος είναι μέσα στην πραγματικότητα, ον μεταξύ όντων, και αποτελείται από τις ίδιες αρχές και στοιχεία όπως όλα τα άλλα. Συνίσταται σε ένα εξαιρετικά πολύπλοκο σύστημα του οποίου η ενοποιός εναρμόνιση είναι τέτοια ώστε να δίνει τη δυνατότητα ανάδυσης των μορφών της πραγματικότητας στην καθαρότητά τους, χωρίς τη σύγχυση που προκαλείται στην πραγματικότητα των συγκεκριμένων

πραγμάτων από την επαλληλία ουσιωδών χαρακτήρων και επουσιωδών ιδιοτήτων, προϊόντων τυχαίων συσχετισμών. Αυτή η δυνατότητα ανάδυσης καθαρών μορφών συνιστά τη λογικότητα της ουσίας του ανθρώπου, τη δύναμή του να ταυτίζεται με κάθε είδους πραγματικότητα. Είναι λοιπόν ένα ιδιαίτερα προνομιακό όν. Αυτή είναι η ρίζα του κλασσικού ανθρωπισμού. Η αυτονομία του όμως αυτή είναι και η αιτία της σφαλερότητάς του: δυσανάλογη και υπερβολική προσήλωση προς ορισμένες μορφές θολώνει την παράσταση άλλων και παραμορφώνει τις ίδιες. Το λάθος είναι το ελλοχεύον τίμημα της αποκάλυψης της αλήθειας, της φανέρωσης του όντος.

Σκοπός κάθε όντος είναι η τελειότητα της φύσης του, αυτό που ταυτόχρονα μεγιστοποιεί τη δύναμή του και βελτιστοποιεί την ενέργειά του. Ο οντολογικός αυτός σκοπός είναι και το αξιολογικό δέον. Το «πρέπει» κάθε όντος ορίζεται από την ουσία του και δεν μπορεί να είναι ξένο προς αυτήν. Η δεοντολογία είναι οντολογική. Αξία έχει το όν και η τελειότητά του, όχι κάτι αλλότριο προς την φύση του. Για τον άνθρωπο τελικός σκοπός είναι η τελειότητα σώματος (κάλλος) και νου (σοφία) – σε αυτή την τελειότητα θεμελιούται η ευδαιμονία του. Ως ουσιωδώς λογικό όν, σκέψη και πράξη του καθορίζεται από την επιδίωξη της αλήθειας, από τη γνώση της πραγματικότητας και τη δράση σύμφωνα με αυτήν. «σωφρονεῖν ἀρετὴ μέγιστη, καὶ σοφίη

ἀληθέα λέγειν καὶ

ἰ

ποιεῖν

ἔ

ν κατὰ

ἀ

φύσιν

ἔ

παύοντας», όπως αφοριστικά είπε ο Ηράκλειτος (

B

112

DK

). Η κλασσική ηθική είναι ωφελιμιστική, ευδαιμονιστική και πραγματιστική. Γιατί η τελειότητα της σοφίας εξασφαλίζει επιτυχία, επομένως ευδαιμονία, και καθ' εαυτή ως τελειότητα και εκ του αποτελέσματος, ως γνώση του όντος, ορθή πρόβλεψη και συνεπώς αποτελεσματική στρατηγική.

Στην παραπάνω συνοπτική διατύπωση των αρχών του ουσιαστικού Κλασικισμού, του καθολικού και διαχρονικού Ελληνισμού, εύκολα διαπιστώνεται η θεμελίωση της Αμερικανικής ιδεολογίας. Τύχη αγαθή, και θεία συννεύσει, η μετεωρική άνοδος των ΗΠΑ στην Παγκόσμια Ηγεμονία οφείλεται πρωτίστως σε αυτήν ακριβώς την ιδεολογία και την απόλυτα αντίστοιχη πρακτική.

Σε κάθε αξιολογική ηθική, υπάρχουν αξίες εσχατολογικές (αρετές σκοπών) και αξίες παροντολογικές (αρετές μέσων). Στις εσχατολογικές αξίες ευρίσκεται ένα δίπολο μεταξύ τελικών αξιών (φυσικής τελειότητας, κάλλους, σοφίας) και σωτηριολογικών αξιών (κάθαρσης, αποχής, αφιέρωσης). Στις παροντολογικές αρετές αντίστοιχα υπάρχουν αρετές δυναμικές (ανδρεία, οξύτητα, δημιουργικότητα, ανταγωνιστικότητα, ελευθερία, επινοητικότητα, προοδευτικό ήθος, ρηξικέλευθο φρόνημα) και αρετές στατικές (σωφροσύνη, βραδύτητα, εδραιότητα, κοσμιότητα, πειθαρχία, παραδοσιακότητα, συντηρητικό ήθος, ηρεμαίο φρόνημα).

Έχουμε αναλύσει τα δύο θεμελιώδη μοντέλα κοσμοθεωρίας και βιοθεωρίας μεταξύ των οποίων ως εις ένα εκκρεμές κινείται η ανθρωπινή ιστορία: το ενδοκοσμικό και το αλλοκοσμικό. Στο πρώτο ο άνθρωπος υπάρχει για τη φυσική τελειότητα και εκτιμά τον αγώνα της ζωής προς αυτήν μέσα στον κόσμο. Στο δεύτερο αναζητά την υπέρβαση της κοσμικής ύπαρξης και προτιμά την ησυχία από τα κοσμικά κινήματα της ζωής. Ο ενδοκοσμικός πόλος δίνει την έμφαση στις τελικές αξίες και δυναμικές αρετές, στις ατομιστικές αξίες, στην αρχή του Ιερού Εγωισμού και στο κίνητρο του έρωτα για το τέλειο. Εστιάζει στην ατομική «ευεστώ». Ο αλλοκοσμικός στις σωτηριολογικές αξίες και στατικές αρετές, στις κοινωνικές αξίες, στην αρχή του Αλτρουισμού και στην αγάπη προς όλους. Εστιάζει στο καθήκον.

Βέβαια καμία ανθρώπινη πραγματικότητα δεν είναι εντελώς αμέτοχη του ενός από τους δύο αυτούς πόλους. Αλλά μεγαλοπερίοδοι της ιστορίας καθορίζονται πολιτιστικά από την επικράτεια του ενός ή του άλλου μοντέλου. **Και ακριβώς στους καιρούς μας ζούμε τη μετάβαση από το αλλοκοσμικό στο ενδοκοσμικό. Η ελευθερία της αυτοπραγμάτωσης και η χαρά του αγώ να της ζωής και η θέληση για τη δύναμη του όντος να κάνει τη διαφορά επανέρχονται στο προσκήνιο. Αυτό συνδυάζεται με μια μείζονα μεταβολή εν εξελίξει στον τρόπο σκέψης από εμπειρισμό σε ουσιοκρατία, από μηχανιστική τεχνητότητα σε οργανική φυσικότητα, από καταμερισμό σε ολισμό, από υποκειμενισμό σε οντολογισμό.**

Το πολιτιστικό εκκρεμές της ιστορίας βιάζεται εμπρός προς τα πίσω, προς το κλασσικό, το μέλλον επανακαταφάσκει το παρελθόν. Γι' αυτό μίλησα για τη δεύτερη και τελειωτική Αναγέννηση της νεώ τερης περιόδου της ιστορίας.

Η πολιτιστική αυτή κίνηση συνεργεί πλήρως με τη γεωπολιτική, αφού η Ηγεμονική Δύναμη εμφορείται συστατικά κατ' εξοχήν από την αξιολογία και τον τρόπο σκέψης του Κλασσικού. Η σύμπτωση της γεωπολιτικής και πολιτιστικής διάστασης του Ανύσματος της Ιστορίας δεν είναι τυχαία αφού ο Κλασσικισμός είναι καθοριστικός παράγοντας του Αμερικανικού Θαύματος.

Έχοντας κάνει την ανατομία του ΝεοΕλληνικού νεκρώματος και έχοντας αναλύσει τις γεωπολιτικές και πολιτιστικές διαστάσεις του Ανύσματος της Ιστορίας στο παρόν, θα αρχίσουμε τώρα πια προετοιμασμένοι την έρευνα για τη δυνατότητα συγκρότησης στρατηγικής Αναγέννησης της Ελλάδος, Αναγέννησης διπλής στο παρελθόν και στο μέλλον, αναβίωσης δηλαδή της παράδοσης του Ελληνισμού στη χώρα και ταυτόχρονα συντονισμού προς τις ιστορικές εξελίξεις, οι οποίες οι ίδιες αποτελούν νέα και ολοτελέστερη Αναγέννηση του Κλασσικού.

Στην τρίτη εκδήλωση της Σειράς Α, **την Πέμπτη 4 Μαρτίου, στις 8.30 το βράδυ**, θα κάνουμε έναρξη αυτής της μεγάλης συζήτησης μιλώντας με θέμα:

Από τα Απόνερα στην Αιχμή της Ιστορίας:

Συνολική Στρατηγική Ριζικής Απελευθέρωσης και Μεγάλων Τομών για Ανάταξη.

Το βάθος του προβλήματός της χώρας απαιτεί ακραίες λύσεις. Μικροδιορθώσεις

και μεταρρυθμίσεις που αφήνουν ιστάμενο το Σύστημα του Νεοελληνικού Κράτους και τον ΝεοΕλληνισμό όσο σωστές και να είναι στην μερικότητα τους δεν αρκούν και δεν θα γίνουν δεκτές από την κοινωνία. Η κοινωνία μπορεί να δεχθεί σκληρά και οδυνηρά μέτρα μόνο εάν αποτελούν μέρος της απαλλαγής της από την Κόπρο του Αυγεία, της απελευθέρωσης της από το Σύστημα που την πνίγει, και της νέας εξ ύπαρξης οργάνωσης της σε ορθολογικές δομές σύμφωνα με τον ιδιαίτερο χαρακτήρα της φύσης της. Το ξεμαγάρισμα από την Κόπρο του Αυγεία θέλει Ηράκλειες μεθόδους και το λύσιμο του Γόρδιου δεσμού Αλεξάνδρειες στρατηγικές. Είναι απαραίτητες βαθιές τομές για καταστροφή νεκρών δομών που βαρύνουν και μολύνουν το κοινωνικό σώμα στραγγαλίζοντας τη δράση των ατόμων σε αυτό. Η ριζοσπαστική απελευθέρωση είναι η βασική αποτελεσματική αρχή σε τέτοιες τερματικές καταστάσεις.

Θα μελετήσουμε τι έγινε σε ανάλογες συνθήκες στην ιστορία, ενδιατρίβοντας περισσότερο στο παράδειγμα της αρχαίας Αθήνας

– πώς συνήλθε από τις διαλυτικές ροπές του τέλους του 7

ου

αιώνα π.Χ. και άρχισε τη δυναμική πορεία που την οδήγησε στην Ηγεμονική θέση και στη δημιουργία του κλασσικού θαύματος του Χρυσού Αιώνα, στην πλήρη τελεσφόρηση δηλαδή της Επανάστασης του Λόγου. Η

Ρώμη

δίνει επίσης μάθημα αποτελεσματικής επανέναρξης σε διάφορες φάσεις της ιστορίας της. (Θα κυττάξουμε περισσότερο την Αυγούστειο επανίδρυση). Η σύσταση της

Αμερικανικής Δημοκρατίας

είναι η άλλη πιο σημαντική περίπτωση στην ιστορία παρόμοιας με την Αθήνα αρχικής ορθοτομίας αλλά και συνεπακόλουθης Ρωμαϊκής διαχρονικής ευστοχίας.

Θα μελετήσουμε επίσης το φαινόμενο της **Ιταλικής Αναγέννησης** και γιατί δεν ευοδώθηκε ολοκληρωτικά. Θα αντιπαρα-βάλλουμε τη

Γαλλική Επανάσταση και Αυτοκρατορία

αφενός και την

Πρωσική Μεταρρύθμιση

των αρχών του 19

ου

αιώνα αφετέρου, συγκρίνοντας τον ρόλο του Κλασικισμού σε αυτές. Τέλος θα αναφερθούμε στην κατάρρευση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και τη σύσταση του **Τουρκικού Κράτους**.

Τα Σεμινάρια της Α' Σειράς γίνονται στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάρου Λόγου και Τέχνης, Πλατεία Γεωργίου Α', 2^{ος} όροφος.

Μετά την ομιλία ακολουθεί διεξοδική, ανοικτή συζήτηση.

Η είσοδος είναι ελεύθερη.